

Jézus a templomszentelési ünnepen

Elérkezett Jeruzsálemben a templomszentelés ünnepe. Tél volt. Jézus a templomban, Salamon csarnokában volt. Ekkor körülvették a zsidók, és így szóltak hozzá: Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyíltan! Jézus így válaszolt nekik: Megmondtam nektek, de nem hisztek. Atyám nevében végzett cselekedeteim tanúskodnak mellettem, de ti nem hisztek, mert nem az én juhaim közül valók vagytok. Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből.

A zsidó vezetők biztosat akartak tudni: Te vagy-e Krisztus (héberül Messiás) vagy mást várjunk? Ez a kérdés nemcsak a főpapok, írástudók, vének, farizeusok kérdése, hanem ezt kérdezi Keresztelő János is, amikor már börtönben volt és ezt kérdezi a passió történetben Kajafás főpap is Jézus kihallgatásakor. Örültek volna, ha biztosat tudnak. De mivel Jézus ezt sosem jelentette ki szavaival, ezért próbálták megfigyelni Jézust, hogy vajon úgy viselkedik-e, olyan dolgokat tesz-e, mint amit ők a Messiástól elvártak.

Volt olyan vonása Jézusnak, ami mellett szólt, hogy valóban ő a Messiás. Ilyenek voltak azok a „jelek”, amelyeket Jézus tett: beteggyógyítások, csodák, sőt halottak feltámasztása. Ezeket akárki valóban nem tudja megtenni, felülről jövő hatalom, erő kell hozzá. Azután ilyen volt a tanítás, amelyet Jézus hirdetett. Ebben is felülről jött hatalmat és erőt éreztek. Ilyen volt Jézusnak a radikális, megalkuvást nem ismerő, következetes és senki máshoz nem hasonlítható jelleme. Az ő viselkedéséhez foghatót senki nem látott sem azelőtt, sem azután. A személyiségének olyan kisugárzása volt, amit senki nem tapasztalt még.

De voltak olyan elvárásaik is az embereknek, amelyekbe sehogyan sem passzolt bele az, amit Jézustól láttak. Az elvárás az volt, hogy a Messiás Istentől küldött királyként és hadvezérként üzze ki a zsidóságot megszálló Római Birodalom képviselőit és katonáit, szerezzen függetlenséget, ha kell fegyveresen is Izráelnek. Világosan látszott, hogy Jézus ilyet nem fog tenni. Az is elvárás volt a Messiás irányában, hogy hozza vissza Izráel fénykorát. Olyan gazdagságot, amely Dávid és Salamon idejében volt az országban. Világos volt az is, hogy egy „mezítlás” Jézus ilyet sem fog tenni. És elvárás volt az is, hogy Isten igazságát kiszolgáltató uralkodóként üljön trónra, azaz jutalmazzon meg minden hívőt (főpapot, farizeust stb.), és büntessen meg minden bűnöst (rabló, tolvaj, parázna, vámszedő). Jól látszott, hogy Jézustól ezt sem várhatják, mert a farizeusokat nemhogy megjutalmazta volna, hanem kőkemény beszédekkel intézett ellenük (ld. Mt 23) a bűnösökkel viszont együtt vacsorázott, vagyis közösséget vállalt velük.

Jó lenne, ha Jézus nyilatkozna, hogy ki is ő?

De Jézus nem nyilatkozik. Azaz mégis nyilatkozik, de nem úgy, ahogyan várták. Például nem mondja azt: „Higgyétek el már végre, hogy én vagyok a Messiás!” hanem csak annyit mond: „Nézzetek arra, amit mondtam és tettem és azután ti magatok adjatok választ arra, hogy én vagyok-e, vagy nem én.”

A reklámok világában élünk, amikor minden termék kijelent magáról valamit (mármint a gyártója) és azt üzeni: „Higgyétek el, hogy amit állítok magamról az úgy van!” Az öndicséret azonban hiteltelen. Fényezhetjük magunkat bemutatkozásban, önéletrajzban, állás-interjúban, de érezzük, hogy ettől még nem lesz hiteles a saját magunkról mondott dicséret. Jézus is tudja, hogy ahhoz, hogy őt bármely korban (ma is) bárki kövesse, nem kell neki szüntelenül bizonyítania, jeleket produkálnia, mert már mindent megtett. Amit a Golgotán értünk végzett, annál sem többet, sem nagyobbbat, sem újabbat nem kell tennie, mert mindent megtett.

Jézus tehát nyilatkozott ott a kereszten arról, hogy ki is ő.

Mi pedig, mint a bárányok a Jó Pásztort teljes ráhagyatkozással követjük. A bárány nem szölongatja a pásztort: „Bizonyítsd be, hogy te vagy a pásztorom! Bizonyítsd be, hogy jó legelőre terelsz!” Hanem teljes bizalommal ráhagyatkozik a pásztorra. Nem az a dolgunk keresztyénként, hogy ma is bizonyosságokat követeljünk a Pásztorunktól, hanem hogy teljes bizalommal kövessük őt, aki biztos, hogy jó legelőre vezet. Ő életét adta értünk, juhokért. Kell-e még több bizonyíték nekünk. Örülünk, hogy az ő nyájába tartozhatunk és nem a Gonosz vezet minket a halál útjain, ahogyan a tömeget vezeti a kárhozatba. Ha Jézus kezében vagyunk, akkor az Atya kezében vagyunk és akkor az örökélet öröme vár ránk.